

MONT BLANC

Text a foto Viktor Kořízek

Dvacet louisdorů za objevení možnosti výstupu na nejvyšší vrchol Evropy nedalo spát mnohým. To se ale psal rok 1760. Rok, kdy významný vědec Horace Bénédict de Saussure vypsal tuto peněžitou prémii. A 8. srpna 1786 o půl sedmé večer místní dvacetiletý samotář a podivín Jean-Jacques Balmat a jeho krajan, lékař benediktinského opatství dr. Michel Gabriel Paccard, vrcholu dosáhli. S historií „dobývání“ tohoto masivu je spojena spousta pověstí a bájí. Existuje celá série nádherných pra- fotek a kreseb z celé této epochy. Existují nádherné, na křídě tištěné souhrnné publikace, a tak se tady nebudu touto tematikou dále zabývat.

Co vás čeká

Na tento magický a zároveň nejvyšší vrchol střední Evropy existuje celá řada možností výstupů. Já se tady rozepruším o několika z nich. O výstupech, které sice nejsou z kategorie tzv. horolezeckých „prásků“, ale svým charakterem a možnostmi patří mezi velkolepé vysokohorské túry. Následující kopce tvoří sice jeden úžasný kompaktní celek, ale do jednoho čísla se nám nevejdou. Podrobně je tedy najdete ve dvou po sobě jdoucích číslech.

- Mont Blanc (4810 m)
- Mont Blanc de Courmayeur (4748 m)
- Mont Maudit (4465 m)
- Mont Blanc du Tacul (4248 m)
- Dôme du Goutier (4304 m)
- Aiguille de Bionnassay (4052 m)

Na každý z těchto vrcholů můžete vystoupit samostatně, můžete je také seřadit do jednoho famózního přechodu a dát je i za den (rychlostní rekord je z náměstí v Chamonix na vrchol Mont Blanku něco málo přes pět hodin!). Nejprve se ale zastavím u nekorunovaného krále – Mont Blanku. Na tento nejvyšší kopec vede pět základních vysokohorských túr. Je ale také pravda, že na samotný vrchol nakonec dojdete stejně jen po dvou výrazných hřebenech. A nejlepší variantou výstupu je vždy vhodná kombinace těchto tras tak, aby se vám podařilo dokončit úplný traverz.

1. via Aiguille du Goutier (B) – „Normálka“
2. via Grands Mulets severní hranou na Dôme du Goutier (přes pointe Bravais) (B+) – dříve „téměř Prvovýstup“ (8. června 1786 – J. J. Balmat, J. Carrier, F. Paccard a J. Tournier)
3. italská cesta, via Gonella hut (nebo variant Aiguilles Grises) (B+) – „Papežská cesta“ (1890 - L. a J. Bonin a Achille Ratti /později Papež Pius XI./ s J. Gadinem a A. Promentem)
4. via Aiguille du Midi (B+) – „Cesta 3x Mont“ (13. srpna 1863 – R. Head, J. Grange, A. Orset a J. Perrot)
5. via MAGE – Aiguille de Bionnassay (C) – „Královský traverz“

Této cestě se budeme věnovat jindy. Svým rozsahem, fotodokumentací a celkovou náročností výrazně přesahuje dnešní prostor...

Než se začneme podrobně věnovat výstupům, neodpustím si malou vsuvku:

Nadmořská výška

Všechny tyto cesty mají jeden společný moment, končí ve 4810 metrech. Tento drobný detail bych tady chtěl trochu zvýraznit. Délka a expozice těchto túr se liší, ale tahle nadmořská výška stále zůstává. Necelých 5000 metrů nad mořem je znát a právě tento fakt je důležité nepodcenit. Takovým zlomovým bodem je nadmořská výška okolo 4300 metrů. Dá se říct, že se právě jedná o začátky obou vrcholových hřebínek. Právě tady se můžete setkat s prvními většími příznaky výškové nemoci, ať už u sebe nebo u jiných. Je pouze na vás, jaký postup si zvolíte. Pro většinu z lidské populace je ale perfektní aklimatizace nejlepší předehrou. Pokud do hory nastoupíte bez ní, nemůžu tvrdit, že se nahoru nedostanete. Co ale mohu s naprostou jistotou tvrdit, je fakt, že bez ní si výstup rozhodně nevychutnáte.

Aklimatizace

Aklimatizací nemyslím jen pouhé přivyknutí si na takové výšky, ale i přivyknutí vašeho těla a mysli na celkovou námahu při výstupu. Já vím, žijeme v úspěchané době. Každý chce všechno a pokud možno už všem, ale...

Možná si celá řada z vás při čtení těchto řádků řekne: jasně to jsou výborné teoretické rady, ale praxe je o něčem jiném.

lidi, lidi a zase lidi

Na Blancu je třeba počítat i s lidským faktorem. Při výstupu se můžete setkat opravdu s čímkoliv. Možná se některým bude zdát, že si tady vymyslím, ale věřte mi. Na vrchol jsem dostal už přes 250 lidí, další stovky jsem tady potkal. Právě proto, že Mont Blanc je tak populární, právě proto, že výstup na něj má svůj „zvuk“, ale asi hlavně proto, že se na něj dá vyškřábat „tak nějak“ svépomocí, můžete očekávat velmi zajímavá setkání.

První zvláštní kapitolou jsou tzv. „Blankaři“. To jsou lidé, kteří se z nějakých svých osobních důvodů rozhodli vystoupit na Mont Blanc. Nezajímá je žádný jiný kopec (tedy možná kromě Everestu). Nechtějí navštěvovat jiné hory. Jsou tady proto, že Mont Blanc je No. 1. Jdou sami nebo ti prozíravější s vůdci. Tato skupinka lidí má společné dvě základní věci, nemají vůbec žádné zkušenosti z hor a, což je nejdůležitější, nechtějí „prohrát“!

Pak se tady můžete třeba naopak potkat s usměvavými „pokušiteli“, kteří se o vrchol pokoušejí třeba v tzv. retrostylu. Vzpomínám na pohled, který navždy utkvěl v mé paměti: Už jsme se vraceli z vrcholku a sedli jsme si u Valotky na „sváču“. Najednou se zčistajasna před námi objevil velmi, velmi starý manželský pár. Filcový klobouček, konopné lano, pumpky, plátěný baťoh, prastaré mačky a krásný kovaný cepin s dřevěným topůrkem... Ale také bílé vlasy, spousta hlubokých vrásek ve tvářích, ale... ale také takový zvláštní tichý úsměv a nádherný odraz Mont Blancu ve starých „svářečských“ brýlích. Další stylové setkání jsem tady zažil se skupinou trampů v „českém kempu“ za chatou Gouter: kytara, maskáče, kanady, krapet větší usárna, klobouky s liščími ohony, plechovky piva a pohoda.

No a na závěr se tady musím také zmínit ještě o některých dalších zajímavostech:

- mačky vyrobené z prkýnka a hřebíků
- místo cepínů v rukách japonských turistů pouze ostré vidličky a nože
- cyklistické tretry až na samotném vrcholu
- čepice přetažená přes oči místo slunečních brýlí
- tenisky a dlouhý klacek místo lana
- klasické holínky
- autolano kolem pasu

Lidská fantazie prostě nemá hranic. Stejně jako nebezpečí. Lidský faktor je na Blancu nejslabším místem.

Masiv Mont Blancu nabízí všechno, co si člověk dokáže o horách představit. Obrovské rozměry, které jsou umocněny hlubokými srázy a špičatými zakončeními „šamonických“ jehel, nabízejí člověku neopakovatelnou atmosféru.

Už jen to, že se tato oblast nachází na území Francie a Itálie je pro mne jako Čecha něco, co mne láká. Pohoda, klid a tak trochu chaos plný překvapení. Urputné lpění na tradicích je v poslední době ale více než znatelné (fascinoval mě třeba zaměstnanec Tramway du Mont Blanc, který za deště běží před svým vlákem a zuřivě sype pod jeho kola písek, aby zabrzdl, když mu dojdou ozubená kola). Urputné lpění na tradicích, stejně jako lpění na svém „jedinečném“ jazyku. Kdo není schopen se alespoň částečně domluvit francouzsky nebo trochu italsky, narazí určitě brzy na neřešitelný problém. Nelze než se tomu trochu smát, ale při setkání s hrdostí některých zúčastněných nám úsměv někdy ztuhne na rtech. Samozřejmě, že tento problém je jen o jednotlivých lidech, ale je tady velmi častý. Má ale samozřejmě také své zcela jasně pochopitelné důvody. Anglicky mluvící cizinci jsou prostě u místních stejně oblíbení jako „východní“ Němci v Krkonoších či Pražáci ve zbytku naší zemičky.

Dome du Gouter

Ano, aklimatizace je jedna věc, předpověď počasí a vaše dovolená je věc druhá. No, tyhle řádky tady nechci rozvádět proto, že se to tak má dělat... Rád bych, abyste o výstupech na kopce nepřemýšleli jenom jako o nějaké té fajfce, kterou si pak v bezpečí domova uděláte ve svém seznamu plánovaných vrcholů. Byl bych moc rád, kdybych vás „ukecal“ k tomu, že si výstup (a to ať už jakýkoliv) budete chtít nejprve užít a pak teprve budete chutnat „dobývat nějaké vrcholy“.

Kde a jak se aklimatizovat

V oblasti Mont Blancu je podle mého názoru celkem problém se perfektně aklimatizovat na takto vysoký cíl. Samotný jeho vrchol vysoce převyšuje své sousedy a ve svém okolí není vlastně žádný lehčí výstup podobného charakteru, tedy kromě těch, přes které hodláte stoupat k vámi vysněnému cíli. Využití těchto vrcholů k aklimatizaci mi přijde trochu hloupé a dokážu si představit daleko rozumnější kombinaci...

Myslím si, že pokud se aklimatizace nepodcení, tedy spíše naopak, jsou pak další výstupy mnohem snazší a veselejší. A hlavně... Hlavně tímto způsobem redukuje se na minimum případné riziko neúspěchu či dokonce ohrožení života.

Mám vyzkoušenou takovou kombinaci v oblasti Saas Fee. Dvakrát noc ve 3000 metrech a dvakrát výstup (1. cca 4000 m a 2. cca 4200 m). Je vlastně úplně jedno, kde se budete aklimatizovat, ale pamatujte si, že nocleh (lépe dva) ve 3000 metrech nebo o kousek výš je strašně důležitý. Stejně tak jako pohodové výstupy na nižší „čtyřky“. Toto celé snažení vám sice sebere řádově dva až tři dny, ale... Výstup na tenhle kopec za to určitě stojí.

Lanovky, vlaky a chaty...

Sice se nacházíme v civilizované Evropě, kam se všichni i s našimi socánky tak ženeme, ale stejně si radši pamatujte, že i když máte rezervovaný lístek na určitou kabinu, vlak či místo na chatě, dokud se do ní neprobojujete, dokud neležíte na posteli, rozhodně neváhejte... Nikdo vám přednost nedá a touha po vašem předběhnutí dřímá jak u Francouzů, tak i u Japonců. Většinou se jedná o stejné tlačence a strkanice, jaké známe od nás.

Na všech postupových chatách v blízkosti Mont Blancu je ale domluva téměř bez problémová. Jediný problém očekávejte na nejchozenější trase, na via Aiguille du Gouter. Rozhodně ne kvůli personálu. Je nás prostě moc a chata většinou praská ve švech, stejně jako blízký český kemp. Rezervace jsou možné pouze do 15. dubna! Pak je to jen o náhodě. Ve Francii je kempování na horách obecně zakázáno! Je možné rozbalit stan při západu slunce, ale musíte ho rozhodně zabalit ráno při východu! Vloni se tady na základě tohoto zákona začalo s novou terapií. Kdo si

Pohled z Aiguille du Mid

nechal postavený stan přes den, zanedlouho zjistil, že mu ho vrtulník „odnesl“ dolů na policii. Když jsme u toho, pouze v jediném případě jsem ochotný vzít s sebou do těchto míst stan. Jedná se o výstup via Aiguille du Midi. Vyvězt si lanovkou tábornické pomůcky a odnést si je pak zpět není až tak výrazný problém. Výhodu použití stanu v tomto případě nevidím v tom, že ušetřím za nejdražší chatu v Alpách. Získám tak totiž lehce možnost se celkem slušně vyspat. Na chatě se totiž jde spát okolo 22. hodiny a vy musíte vstávat zhruba v jednu v noci. Pro případné kompletní přechody na stany rozhodně zapomeňte.

Dům Horských vůdců

V Chamonix existuje už léta perfektní informační centrum. V tomto domě si samozřejmě můžete najmout svého gajda, ale můžete se také přijít přeptat na počasí, podmínky v jednotlivých túrách, na možnosti ubytování na horských chatách... Je tady navíc velmi slušná knihovna průvodců, časopisů a další horské literatury. K dispozici je samozřejmě i kopírka. Pokud se chystáte na výstupy v oblasti Mont Blancu, využijte vrchovatě tyto služby, určitě se vám vyplatí (a s angličtinou tady nebudete mít problémy). Kontakt a informace www.ohm-chamonix.com. Vypat se na vše můžete v „české“ chatě (Stáňa a Ronan Begoc, www.robegoc.club.fr).

Via Aiguille du Gouter – „Normálka“

(18. července 1861 – Leslie Stephen, F. F. Tuckett, Melchior Anderegg, J. J. Bennen a Peter Perren)

Tato v Čechách asi nejznámější trasa patří mezi ty lehčí. Já osobně ji ale nemám moc rád pro spousty lidí. Výstup se skládá ze tří základních částí:

1. Nástup vláčkem (nebo při nejhorším pěšky) na Nid d'Aigle (2380 m). Na vláček můžete nasednout už úplně dole na počátku vyhlídkové trasy Tramway du Mont Blanc v La Fayet (poblíž nástupní stanice je parkoviště). Osobně tento velmi jednoduchý postup doporučuji. Můžete ale také tento nástup zkombinovat s lanovkou z Les Houches. Cenově to vyjde asi nastejno. Z tohoto místa se dá taky nastoupit pěšky.

2. Střední část je vlastně pokračováním nástupu. Tady je nutné vědět, kde chcete (nebo máte možnost) spát. Asi nejrozsudnější varianta je spaní až na chatě Goûter (3800 m), ale jak jsem už zmiňoval, bývá tam dost plno (osobně bych se se stanem nahoru už nechtěl vláčet). Dále je nutné vědět, že stěna pod chatou je pro váš celkový výstup a sestup klíčová. Pověstný traverz kuloáru a následující pilíř někdy bývá příjemné zpestření, ale někdy je to i past.

V létě 2003 jsem se pokoušel touto cestou opět projít. To bylo to velmi horké léto, kdy ta-

Brenvy z Dent de Geant

dy pukaly ledovce i skály. Moc se mi nechtělo, ale výstup z lanovky Aiguille du Midi na ledovec byl na čas uzavřen, a tak jsme neměli jinou možnost. Žlabem se valily kamenné laviny každých pět minut. Nakonec se nám podařilo žlab překonat a vydýchávali jsme se schovaní za takovou skalkou. Za námi vyráželi tři „Blankaři“ z Německa, takoví starší pánové. Uprostřed traverzu ten poslední najednou upadl a za strašného nářku začal volat o pomoc. Jeho „Tony, hilf!“ ještě dlouho uslyším. No ale milý Tony stál jako opářený a vyděšeně vrtěl v bezpečí hlavou, že mu nepůjde pomoc. Šlo o vteřiny a vlastní kamarádi se na svého zraněného přítele vykašlali! Spolu s jedním super klientem (mimochodem autorem několika dnešních fotek) a s jedním Španělem jsme toho chudáka před kamennými lavinami vytáhli

zpět, kam pro něj později přiletěl vrtulník. Zlomil si stehenní kost.

Nástupní traverz k výstupovému pilíři je asi nejkritičtější místo. Postupujte proto s rozvahou po jednom, ale zato velmi rychle. Další výstup touto 700 metrů vysokou stěnou není orientačně náročný, ale při zhoršeném počasí (sněžení, bouřka...) je sestup zpět velmi riskantní. V horní části je sice natažené fixní lano, ale ještě stále tady zbude dost problémových míst. Moji kolegové tady v přímém přenosu zažili pád jakéhosi turistu a i oni si budou nadosmrti pamatovat to bezvládné a řítící se tělo...

3. Vrcholový výstup. Tato část je vcelku jednoduchá. Tady naopak hraje klíčovou roli především aklimatizace a vaše orientační

SOUTĚŽ

výhra v každém čísle

Druhá nejvyšší hora Starého kontinentu má neprávě málo nebezpečností. Za jednu z takových „pastí“ na pokusitele Mont Blancu, za bouři a mlhy orientačně jenom těžko zvládnutelnou, je považováno místo zvané:

- a) Dome du Gouter
- b) Tunel do Cormayeur
- c) Moseley Platte u Solvay

Odpověď včetně jména a adresy zašlejte do redakce poštou nebo e-mailem do 30. září 2006.

Správná odpověď z čísla 1/06: Švýcarský národní hrdina je Wilhelm Tell. Softshellovou bundu Tilak Latok vyhrál Jaroslav Mležíva z Týna nad Vltavou (tato informace byla uvedena též v čísle 2/06 str.5).

tilak®

Cena: Vesta Latok z kombinace materiálu Windstopper Tornado a Windstopper Soft Shell Energy, hmotnost 450 gramů, cena 2499 Kč.

Pohled ze sedla Mont Maudit

schopnosti. Kdo se neumí pořádně v horách zorientovat a každou chvíli někde zabloudí, ten by sem měl chodit pouze za krásného počasí. I na tak jednoduché trase se dá velmi hloupě sejít z cesty. Z chaty můžete vyrážet ve čtyři hodiny ráno, na vrcholu můžete být mezi osmou a desátou. Vallotce se radši vyhněte. Jdou do ní lidi, kterým je zle. Riskujete určité hygienické problémy. Je zde SOS telefon.

Moje doporučení:

1. Váš úspěch je závislý především na kvalitní aklimatizaci a samozřejmě na počasí. Hlídejte si také množství nového sněhu (max. 10 – 15 cm). Na možnosti výstupu se informujte v Domě Horských vůdců.
2. Na kompletní výstup potřebujete 24 hodin super počasí, tedy odpoledne, noc, dopoledne.
3. Neplánujte si prosím nocleh na Vallotce, mohlo by vás to později zamrzet.
4. Vaše znalosti: slušné zkušenosti, pohyb na exponovaných místech (skála, ostrý sněhový hřeben), orientace v horách, záchrana z trhlín, první pomoc.
5. Pokud si nejste jisti v kramflecích, neriskujte!

Via Grands Mulets, via Grands Mulets severní hranou na Dôme du Gouter (přes Pointe Bravais), pozor: změna proti klasice! – bývalý „téměř Prvovýstup“ (8. června 1786 – J. J. Balmat, J. Carrier, F. Paccard a J. Tournier)

Cesta přes ledovec Bossons. Přibližně tudy kdysi vystupovali prvovýstupci. Kdysi vyhlášený výstup je ale v posledních letech o strach. To, že se komplikuje průstup ledovcem pod chatou Grands Mulets, není ještě nejhorší. Kritická situace přichází o kousek výš, pod Le Grand Plateau. V momentě, kdy stoupáte či sestupujete pod obrovskými séračky, které nad vámi visí z les Grandes Montées, jste ve SMRTELNÉM NEBEZPEČÍ! Před několika lety to tady zabilo několik skialpinistů najednou.

Když jsem tudy stoupal naposled já, tak jsme s klienty byli vděční za hlubokou vyšlapanou stopu. Ve dvě ráno se odšlupnul obrovský blok někde ve tmě nad námi. Zalehli jsme a krve by se v nás nedořezal... Je proto dobré vědět, že výstup byl později vylepšen a mnohem bezpečnější varianta dnes vede podél úžasné hrany tohoto výrazného svahu. Na kla-

siku radši zapomeňte, stejně jako na ni zapomněli místní vůdci.

Co se týká nástupu, máte k dispozici tři varianty. Pro sportovně založené se hodí zaparkovat přímo před tunelem a vyrazit lesní pěšinkou buď podél staré a už dávno nefunkční lanovky k nástupu na ledovec Bossons nebo zprava ledovce Bossons přes Gîte Balmat. Doporučená varianta vede ze Chamonix lanovkou na Plan de l'Aiguille a odtud traverzem k chatě Grands Mulets.

Pokud máte zájem o sjetí Mont Blancu, tak právě tato cesta je velmi oblíbená.

Moje doporučení:

V bodech 1, 3, 4, je to stejné jako u předchozí trasy plus:

Na možnosti výstupu se informujte v Domě Horských vůdců a zajímejte se především o:

- průstup po ledovci Bossons k chatě Grands Mulets (3051 m),
- stopu přes severní hranu Dôme du Goûter. Na kompletní výstup potřebujete jeden a půl dne super počasí, tedy odpoledne, noc, dopoledne a odpoledne až večer.
- Pokud si nejste jisti v kramflecích, neriskujte! Jestli jsem při předchozí túře přímo nedoporučoval horského vůdce, tak tady se vám už rozhodně vyplatí.

Via Aiguille du Midi – „Cesta 3x Mont“ (13. srpna 1863 – R. Head,

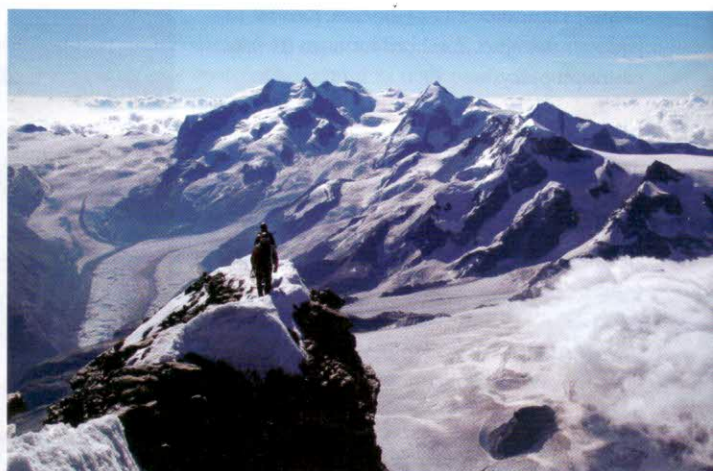
J. Grange, A. Orset a J. Perrot)

Další tzv. francouzská cesta. Tato túra už patří do jiné kategorie. Obtížnost a celková délka z ní dělají to, co je. Průstup přes sedla, traverzy, výstupy ve velmi strmých svazích jsou naprosto úchvatné. A já mám tuto cestu rád, ačkoli se čas od času změnil k nepoznání. Obtížnost nebo chcete-li komplikovanost této túry zcela závisí na stavu ledovců a kvalitě a množství sněhu!

Nástup i sestup z údolí doporučuji jednoznačně lanovkou na Aiguille du Midi. Průstup ledovcem du Geant je určitě zajímavější, ale

Mont Blanc

nechal bych si ho na jindy. Pro ještě další vylepšení aklimatizace je výhodné „chvilí“ pobýt na jedné z vyhlídkových teras. Nocleh je na vás. Buď na chatě des Cosmiques, anebo ve vlastním stanu. V případě, že budete chtít stanovat, nepamítejte na možnosti stanování ve francouzských horách a hlavně na lopatu!

V rámci tohoto výstupu bych rozlišil tyto tři základní kritické části:

- severní stěna „Taculu“ (Mont Blanc du Tacul)
- výstup do sedla Col du Mont Maudit (tady je pak i klíčové místo sestupu)
- traverz z tohoto sedla do sedla Col la de Brenva.

Každá část má pro vás připravené jiné překvapení. Na každou tuto část bych se v Domě Horských vůdců speciálně přeptal:

1. Severní stěna „Taculu“ (Mont Blanc du Tacul)

Hlavní problémy jsou tady dva: ledovcové urhlíny a laviny. Když jsou podmínky dobré, nerozeznáte vlastně žádné větší problémy, ale pokud se stav ledovce zhorší, raději na tento výstup zapomeňte. Tato změna může přijít ze dne na den. Pokud spadne i ten poslední ledovcový most, můžete se setkat i s tvrdým lezením převislých ledových bloků.

Co se týká lavin, tak spodní zhruba 1/3 cesty je v přímém ohrožení, pokud se lavinová situace začne zhoršovat. V této části je možný i sesuv ledových bloků visících nad cestou.

2. Výstup do sedla Col du Mont Maudit

Za normálních podmínek klíčové místo, velmi strmý a často vyledený úsek až do sedla. Jedná se sice pouze o 70 metrů, ale začátečník tady nemá opravdu co dělat na „prvním“ konci lana! V nástupu bývá někdy velmi tvrdý vodní led (60° – 70°). Někdy je tento celý úsek zajištěn fixními lany, ale někdy tady není nic. Zhruba uprostřed je několik skalek,

kde se dá zajistit, kde bývají slaňovací smyčky. Pamatujte si, že sestup dolů je vždycky mnohem horší než výstup a v sedle žádný slaňák nebývá. Při návratu kamarády spustit dolů k těm skalkám můžete, ale poslední z vás většinou musí dolů slézt sám. Už jsem tady vydělal několik piv za použití svého lana (Can we use your rope? Yes, no problem, one person, one beer...).

3. Traverz ze sedla Col du Mont Maudit do sedla Col la de Brenva

Opět za výborných podmínek si ani nevšimnete možného nebezpečí, ale traverzovat 30° svah v tvrdém ledu není pro měkký povahy. Jedna chyba a nezkušený tým zmizí kdesi v hloubce v trhlinách. Postupové jištění není možné!

Moje doporučení:

Opět aklimatizace, počasí, znalosti jako u předchozích plus:

Na možnosti výstupu se informujte v Domě Horských vůdců a zajímejte se především o:

- severní stěnu „Taculu“ (Mont Blanc du Tacul), tj. stav trasy, ledovce, co laviny?
- výstup (ale i sestup) do sedla Col du Mont Maudit (tady je pak i klíčové místo sestupu). Je tam fixní lano nebo ne?
- traverz z tohoto sedla do sedla Col la de Brenva. Stav trasy, je tam led?
- Na kompletní výstup potřebujete 1 a půl dne super počasí, tedy odpoledne, noc, dopoledne a odpoledne.
- Jestli jsem vám při předchozí túře zkušeného horského vůdce doporučoval, tak tady vám bude k nezaplacení.

Italská cesta, via Gonella hut (nebo varianta Aiguilles Grises) – „Papežská“ cesta (1890 – L. a J. Bonin a Achille Ratti /později Papež Pius XI./ s J. Gadinem a A. Promentem)

Super cesta, túra, která ale svojí délkou a trasou vyžaduje už hodně zkušeností.

Počáteční etapa začíná z jednoho z mnoha kempů pod jižní stěnou Mont Blancu v údolí Val Veny. A doporučuji velmi brzký start. Tato část se dá nazvat jako zahřívací. Problém může nastat pouze s orientací v terénu a s jedním krátkým a strmým ledovcovým úsekem při dolezu na chatu.

Chata? No, v těchto končinách nečekejte přepych, ale buďte v klidu. Voda se tady dá samozřejmě koupit nebo nabrat na cestě k ledovci.

Další den je rozhodující. Průstup ledovcem du Dôme patří mezi lahůdky. Najít cestu tímto ledovcem a navíc těsně po půlnoci patří mezi velké výzvy. Pokud je ledovec ve špatném stavu, doporučuji si tento průstup rozdělit na dva dny. První den mít jako „průzkumný“ s tím, že se vrátíte zpět a pořádně si vaši trasu „našlápnete“ (samozřejmě můžete vyrazit o něco dýl). Další den už můžete jít na ostro. Pokud je tento ledovec velmi špatný, dá se přejít přes skalní hřebínek Aiguilles Grises, ale tady jsem nikdy nešel, a tak nejsem schopen podat bližší popis.

Další postup vás zavede na skalní hřebínek, který pak přechází do velmi ostrého sněhového břitu. A pak už se pomalu dostanete na klasiku od chaty Goûter. Sestup doporučuji směrem na Aiguille du Midi na chatu des Cosmiques a další den přechod na italskou stranu na Helbroner.

Počítejte s tím, tato cesta vám dá zabrat a pokud nebudete dobře připraveni, budete se dost trápit.

Moje doporučení:

Platí ta předchozí plus:

Na možnosti výstupu se informujte v Domě Horských vůdců a zajímejte se především o:

- stav trasy ledovcem du Dôme od chaty Gonella.
- Na kompletní výstup potřebujete dva dny super počasí.